

“Amb l’ACO entenc alguna cosa que em costava abans: El Regne de Déu”

Dv, 3/09/2021 per Catalunya Religió

(Ramon Bassas -CR) La **Maribel Matilla** fa deu anys que és de l'[Acció Catòlica Obrera](#) (ACO) però fins aquest estiu no ha pogut participar als [exercicis espirituals](#) que el moviment celebra cada agost. “Fer-los en família, si no hi ha el mateix interès comú en fer aquesta aturada i treball interior, és difícil. Però aquest any en aquestes dates estava sola, de vacances i em vaig engrescar perquè l'ànima m'ho demanava” —em diu—. “després gaudiré dels meus fills, que són preciosos i de la meva família, i de les amigues quan pugui. Els exercicis els espero amb goig, no per trobar cap la solució a res sinó perquè ha estat un any desgastant i necessito aturar-me i tenir calma, sentir-me, netejar si cal, escoltar-me i escoltar, compartir i reomplir perquè tot continuarà al setembre”.

Perquè la Maribel és infermera de pediatria des de fa trenta anys, i està molt vinculada a les qüestions de la lactància i el vincle. “Treballo a l'atenció primària de salut, i d'un temps ençà, de vegades, ara menys, faig activitats d'acompanyament i atenció que no tenen cabuda al sistema públic: tacte nutritiu a través del massatge, lactància, reflexologia...” Els infermers porten un any i mig al límit i no m'estranya que busqui aquesta calma.

“Ens trobem desbordats, per exemple, perquè ara hem d'afegir les proves de detecció, i seguiments, i sort tenim de les unitats de covid!” —explica—. “Però mantenim les atencions telefòniques, o de correu electrònic, que teníem durant la pandèmia; no en la mateixa quantitat però molt més que abans de l'inici del covid i les hores són limitades. I les persones necessiten respostes que de vegades no els arriben quan volen.”

—I vulguis que no, t'ho emportes a casa, tot això

—Sí. Des de fora pot semblar que els professionals marxem a casa i ens n'oblidem,

però també ens afecta. I, a més, és que des de fa un any fem dobles jornades. Primer semblava que seria un trimestre i ara no saben quan s'acabarà. Al final, quan tens temps lliure ja no saps què vols fer ni què necessites. Molts dies només puc estar quieta o anar-me'n a caminar. Llegir em costa. Però si no treballo, no em perdo les eucaristies el cap de setmana.

—Parlem dels exercicis. Fa molt de temps que l'ACO en fa?

—Doncs mira, no ho sé ben bé. Jo encara estic aprenent de la història del moviment, que va néixer als inicis dels anys seixanta, al voltant de famílies treballadores que buscaven Jesús en el dia a dia. Compartir el temps lliure de vacances era una manera de fer comunitat i compartir, a més de ser enriquidor i aprofundir en el coneixement de Jesús. També ho feien en les celebracions de la resta dels temps pasquals de l'any, de fet ho continuem fent ara i ha estat una sort, sincerament, durant aquest temps de pandèmia que ens hem adaptat a les noves tecnologies per estar més a prop entre nosaltres.

— I com funcionen?

—Són uns dies, cinc en concret, als Hostalets de Balenyà a una casa d'espiritualitat de les Germanes Filipenses. Hi ha un temps de treball personal a partir d'una introducció que aquest any la farà **Pepe Rodado** director del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Obrera de Catalunya i consiliari de l'ACO a la zona de Nou Barris (Barcelona). Després s'hi celebra l'eucaristia i un temps per compartir. Aquest any, la prioritat del curs de l'ACO és "Jo soc el cep i vosaltres sou els sarments" (el verset de [Joan 15, 5](#)) i es tindrà en compte aquest temps viscut de pandèmia amb experiències de malaltia, pèrdua, patiment, marginació, soledat i de coses que no pensàvem mai que passarien.

—Doncs em sembla molt bé parlar de tot el que ens ha passat en uns exercicis. Com veus ara tot el que passa amb la pandèmia?

—Mira, de fet tot això continua. I hem d'estar molt atents perquè no ens només el tema sanitari, sinó el social, el del treball, deixar maneres de fer que no ens han aportat res i comprometre'ns a fer les coses diferents ara que hem tornar a l'activitat. A la web de l'ACO han recollit unes paraules del Papa Francesc, al juliol, que són clares: "Amb les presses de tornar a una major activitat econòmica a la fi de l'amenaça del Covid-19, evitem les passades fixacions en el benefici, l'aïllacionisme i el nacionalisme, el consumisme cec i la negació de les clares evidències que apunten a la discriminació dels nostres germans i germanes". També penso que ens hem de cuidar, i en aquest moment penso més mentalment que físicament.

—Com va ser que et fessis de l'ACO?

—Vaig estudiar infermeria perquè volia cuidar, acompanyar- I volia anar a la universitat per fer-ho des del millor coneixement científic en relacions humanes i salut. Quan vaig poder escollir destí vaig anar a una zona deprimida socialment, vaig pensar que com no aniria al tercer món podia fer la meva tasca aquí. De fet jo també participo en diverses associacions sense ànim de lucre com a voluntària: un grup de suport en lactància al Baix Llobregat, una associació per promoure la lactància materna, una altra per promoure el tacte nutritiu a les famílies... Al barri estic intentant aprendre de moviments cooperatius de consum i socials. També feia catequesi, que ara no puc pels horaris. A l'ACO em vaig implicar des d'un amic

amb el que havien compartit un altre grup de reflexió.

—I cap allà

—Em va enganxar en un moment que em costava poder fer coincidir les ensenyances de l’Evangeli i el que era la meua vida diària. No sabia com fer-ho i em preocupava. De fet, encara em passa. En un principi, ho volia fer amb la meua parella, però ell començava una crisi de fe i no es va animar. Tenia els fills mitjans d’edat però vaig fer l’esforç i estic molt satisfeta d’haver-ho fet. A l’ACO he trobat una bonica família, una comunitat d’iguals. Bé trobo no iguals perquè penso que els grans són una gran font de saviesa i no em canso d’escoltar com era la seva lluita obrera i cristiana i les aportacions que fan a les trobades. Quan fas [revisió de vida](#) i arribes al jutjar i trobes sempre en l’Evangeli, la resposta de Jesús a les actituds que estàs reflexionant, que ens estant incomodant o que no entenem i que ens proposa millorar, en el 2021! entenc alguna cosa que em costava abans: El Regne de Déu.

—I tot aquest terrabastall en el teu àmbit laboral t’ha permès de continuar?

—Em costa assistir a les trobades, sí. També per això aprofito ara que puc. I el meu grup de trobada va canviar l’horari perquè jo pogués arribar. No els agrairé mai prou perquè han estat un suport imprescindible aquest últims temps amb les revisions de vida i el treball del curs.

Aquesta conversa la vam tenir abans d’anar als exercicis. La truco.

—I què, com ha anat?— que li dic.

—M’ha ajudat molt anar-hi. He pogut posar pau i calma amb el meu esperit. Connectar-me amb Déu, deixar-me estimar, iniciar un camí. Ho recomano a tothom i penso que, ho necessiti o no anímicament, intentaré anar-hi l’any que ve. Els moments de compartir amb el grup són meravellosos i és molt recomanable la neteja interior que es produeix.